

Manic Street Preachers eru júst valdir til heimsins besta bólks av virda enska tónleika-bláðnum Q. Týskvöldið höfðu teir konsert í Keypmannahavn

Heimsins bestu gjördu lítið hóvasták burtur úr

Manic Street Preachers spældu skitnan bretska guitarrock, tá teir höfdu konsert í Keypmannahavn týskvöldið. Sosialurinn var tíð vil konsertina

EYÐUN KLAKKSTEIN

(Keypmannahavn) Virda enska tónleikablaðið Q hevur júst kosið teir at verða heimsins bestu bólkur í løtuni, teir hava fyrri kortum vunnið tveir virdislønir í teimum tiltiknu Brit Awards, og teir hava selt milliónir av teirra nýggju flögu. Men tá Manic Street Preachers spældu í eini fullari KB-høll í Keypmannahavn týskvöldið var tað eitt eyðkent dømi um, hvussu bretar helst vilja føra seg fram.

Einki hóvasták, eingin søtsuppa, einki óneyðugt tvælt. Fyrst og fremst tað, sum tað snýr seg um, rock-tónleikur, og so ein einföld og beint fram palluppræðkan, onkuntíð við einum ferli av uppreistarlyndi.

Walisarnir, sum hava gjørt guitarrock spennandi aftur, spældu í hálvanannan tíma fyrri áskoðarafjöldini í KB-høllini. Teir spældu lög av seinastu flöguni *This is my truth tell me yours*, sum

var vald sum besta fløga á Brit Award í síðsta mánaði, men teir fóru eisini longur niður í posan og drógu gomul, meira skitin og rebelsk lög upp. Løg frá tí tíðini, tá hann eri Richey James Edwards var hövudsmaðurin í bólkinum. Hann venda vit aftur til.

Manic Street Preachers lögdu fyrri við teimum báðum melodiosu roksang-unum *Everything must go* og *The everlasting*. Og eftir tað gekk ferðin aftur og fram millum seinastu flöguna og tær gomul. Gomlu sangirnir við einum illum tóna, ágangandi orðum og annars við rebelskari yvirskrift. Nýggju sangirnir við einum syrgnum tóna, vøkrum yrkingum og einum góðum móguleika hjá sangaranum og gittarspælaranum James Dean Bradfield at vísa síni framúr evni sum sangari.

Eisini keðiligt
Onkuntíð gjørdist tónleikurin nakað keðiligur, serliga

tá nokur av teimum gomlu lögnum, sum als ikki liva upp til stóð á nýggju flöguni hjá Manics, vóru spæld. Tá tvey trý av teimum komu í hølunum á hvørjum øðrum, sást tað á áskoðarafjöldini.

Men tað kom sanniliga liv í aftur, tá meira kendu – og nýggju sangirnir – ruku út í høllina. Og hæddirnar vóru náddar, tá stóru hittini *Design for Life* og *If you tolerate this your children will be next* vórðu spæld.

Gjøgnumgangandi stóra upplivisi á konsertini var røddin hjá sangaranum og gittarspælaranum James Dean Bradfield. Frálíkt, at ein maður, sum hevur ferðast kring knøttin seinastu mánaðirnar, sungði í nærum hvørjum króki, seinast í Oslo sunnudagin, og hevur nógvar konsertir fyrri framman, kann ljóða so frískur og væl fyrri. Bradfield sang fullkomiliga uttan trupulleikar alla konsertina, og røddin var akkurat líka væl fyrri í síðsta sang,

sum hon var, tá hann kom á pallin.

Og tað var hon, hóast sangarin, samstundis sum hann sang allar sangirnar, eisini skuldu spæla gittar og annars royna at halda liv í frammanfyrri pallin. Hann rann aftur og fram á pallinum og millum sangirnar skuldi hann næstan hvørja ferð skifta gittar. Hjálparmaðurin á síðupallinum turkaði so sveittavátu gittarina, syrgdi fyrri at hon stemmaði, og var so klárar at skifta aftur áðrenn næsta sang.

Gittarspælarin hvarv

Manic Street Preachers vilja fyrri allar tíðir verða knýttir at søguni um tann meira ella minni øra Richey James Edwards. Hesin góði Richey var nakað fyrri seg, og umframt at hann royndi at verða innlagdur á sinnisjúkrahús, var hann eisini gittarspælarari í bólkinum. Søgurnar um, hvat hann kundi finna upp á eru tiltíknar í tónleikahæiminum.

Mest tiltíkna søgan er frá 1991, tá Manic Street Preachers höfdu konsert í Norwich. Eftir konsertina kom ein ummælari aftur um pallin vísti á, at fólk ivaðust um teir vóru veruligir. Hetta fekk Richey at skera „4 Real“ inn í armin við einum barberblaðið. Hendingin náddi ensku dagbløðini, og seks dagar aftaná skrivaðu Manic Street Preachers undir sáttmála við Sony. Hetta samstarv hevði so við sær fyrstu flöguna frá bólkinum.

Í janúar mánaða 1995 hvarv Richey. Beint áðrenn eina ferð til USA, har bólkurin skuldi gera vart við seg, var gittarspælarin burtur. Bilurin hjá honum var funnin nærhendis Severn Bridge, sum er kend fyrri at fólk stundum leypa út av henni fyrri at gera enda á sær.

Hóast umfatandi leiting eftir Richie, var hann ikki funnin, og tann dag í dag, er søgan málið ikki upplárað. Eingin veit við vissu

hvar hann bleiv av.

Eftir eina trupla tíð hjá teimum trimum, sum vóru eftir í bólkinum, góvu teir í 1996 út flöguna *Everything must go*. Hon varð vald ársins fløga í Bretlandi í 1996, og í 1997 fingi Manic Street Preachers virdisløn frá Brit Awards fyrri hana. Tað gjørdi teir eisini næstu ferð, teir góvu eina flögu út, tað var í fjør.

Og nú kunnu teir eisini prýða seg við titlinum sum heimsins besti bólkur.

Og heimsins besti bólkur endaði konsertina í KB-høllini í sama stíli, sum teir höfdu spælt í teir 90 minuttirnar.

Teir settu punktum við *You stole the sun from my heart*, og fóru so av pallinum.

Tey, sum höfdu væntað eykalag, fóru skeiv. Ljósið í høllini varð tendrað og fólk fór undir at taka útgøðina av pallinum.

Kann tað verða meira bretskt...